

A harmincharmadikra

Földből kiszakadtam,
hajamat csontig vágtam,
arcomat vedlettem
s nyelvembe nap, nap,
patkószeget vertem.

Nem állok háttal a világnak,
lenyúzott bőrömet máglya fölé tartom
s vakmerőn a csönd,
fület hasító csőrébe vérzek.

Vértezetem iszappá puhul
lépteim mögött s nyöszög,
mint gyöngye újszülött.

Nincs vétkem, nincs kitüntetésem
s mint húsevőt,
ki saját húsát falja légszomj gyötör
s az utolsó pillanat.

Mint ha hányinger lennék jóltáplált gyomorban,
korbács hasító fájdalma,
borostyánban éles kavics,
mintha szárnyat feszítő keresztzeg.

Nincs jogom a szemedbe nézni,
nincs jogom ítéletet hozni,
összetörni és büszkének lenni,
nincs hallgatni és nincs szólni.

Vezeklő szolga vagy áldó áldozat?
Mindegy.
Légszomj gyötör s az utolsó pillanat.

Nyomtávtlat

Baltával követ,
kővel hasítani fát,
fa derekát.

Talpam alatt talpfa
– vaskerekű,
fejem fölött fejfa
– lombgyökerű.

Megragadok,
– mint otthontalan
– talpa a sárban –
nyomot hagyok.

Baltával követ,
kővel hasítani fát,
fa derekát.